

(С'то стидое му то вадос.)

Веднѣжъ въ една градина,

Слухата но една,

На тѣхъ ведрина

Свѣз мойто първо лѣбе

Излѣзоумы да ѣдемъ

Да земемъ хладина.

И като вѣхумы тамо

Свѣз лѣбе дваница само.

Лѣбнико са лѣви.

И ето въ срѣдъ градина

Дойде и поздрави чѣ

И са останахъ.

Погледа нѣ, погледа

И хванѣ на зареда

Да нѣ цѣлѣва тѣ

Но на часъ-тѣ тогази

Вѣ лѣбе да са пазн

И му извика : с т о ѣ

Недѣй че ма запали

Лѣбнико, ахъ, пожаан,

Недѣй ма че горѣ

Жекой са — отговара —